

Hij geneest de verbrokenen van hart

door: Peter Cuijpers

Psalm 147:3

Hij verzamelt Israëls verdrevenen

In Psalm 147 klinkt de oproep om de HERE te loven: “Het is goed, onze God te psalmzingen, ja, het is liefelijk, een lofzang is betamelijk” (vs. 1). Er wordt algemeen aangenomen dat deze psalm is geschreven na de Babylonische ballingschap van het volk Israël. Het herstel van Jeruzalem en de terugkeer van de verdrevenen van Israël vormen belangrijke thema’s in de psalm. Dit is de historische achtergrond. Profetisch spreekt de psalm van het moment dat de Messias, de Heer Jezus, terugkomt om Jeruzalem te herbouwen. De grendels van de poorten zullen door Hem dan zo sterk worden gemaakt dat geen vijand Jeruzalem kan innemen (vs. 13). Geen beschietingen meer vanaf de Gazastrook of vanaf het zuiden van Libanon, geen terroristische aanslagen..., want Hij heeft hun gebied vrede gegeven en verzadigd met het vette der tarwe (vs. 14). Uit volle borst zal Israël dit lied dan ook in de toekomst zingen.

Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden (vs. 3). Aan dit vers gaat vers 2 vooraf: “... Hij verzamelt Israëls verdrevenen”. We hebben gezien dat de HERE dit in het verleden met Israël heeft gedaan, en het ook in de toekomst met hen zal doen. Maar nu de toepassing voor ons. Juist het feit dat er ook zoveel ‘verdrevenen’ zijn in de christenheid, heeft als gevolg dat er zoveel verbrokenen van hart te vinden zijn. Er is smart, verdriet en het gevoel van eenzaamheid. De HERE houdt de ootmoedigen echter staande (vs. 6b). Hij zal de verdrevenen niet vergeten of laten vallen. Hij zorgt voor hen en zal ze niet in de steek laten.

“Zoals een herder naar zijn kudde omziet, wanneer hij te midden van zijn verspreide schapen is, zo zal Ik naar mijn schapen omzien en ze redden uit alle plaatsen waar zij verstrooid zijn geraakt op de dag van wolken en duisternis” (Ezech. 34:12).

Wat een verdriet is er als gelovigen de band met de kudde moeten missen. Soms door eigen schuld, dikwijls door opstand en klagen over eigen moeite. Vaak echter door onderlinge naijver tussen de schapen. Het is waar dat de ‘sterke’ en ‘vette’ schapen al wat ‘zwak’ is met flank en schouder wegdringen en met de horens stoten, totdat ze hen naar buiten gedreven hebben’ (Ezech. 34:21). Vette schapen stoten de

magere naar buiten, of verhinderen hen goed voedsel tot zich te nemen. Hoe vaak doet dit euvel zich dit niet voor in gemeenten? Wij verschillen in niets van Israël. Het zijn niet alleen de herders van Israël, die door God ter verantwoording worden geroepen; ook de herders in onze dagen, die zich als ‘heersers’ over de erfgoederen – de kudde van God – ontpoppen, zullen zich voor de ‘overste Herder’ moeten verantwoorden (1 Petr. 5:1-4).

Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden

Er is veel nood, verdriet, verborgen lijden en vooroordeel onder christenen. Dit alles wéét de goede Herder en Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden. Zijn wij echter bereid ons door Hem te laten verbinden, of trekken we ons vol zelfmedelijden en verbittering terug? Hoe velen gaan niet gebukt onder geestelijke spanningen, die hun oorzaak vinden in afwijzing en verwerping door medegelovigen?

In Johannes 9 zien we hoe de goede Herder met ‘verstoten’ schapen omgaat. Een man die vanaf de geboorte blind was, wordt door de Heer Jezus genezen. Het zint de ‘herders’ van Israël echter niet dat dit op de sabbat was gebeurd; en zoals wel vaker ontstond er een felle discussie over Zijn Persoon, en wat op sabbat wel of niet was geoorloofd. De man die blind geweest was werd ter verantwoording geroepen, en toen hij voet bij stuk hield werden zijn ouders erbij gehaald. Zij hielden zich echter van de domme, omdat ze bang waren uit de synagoge geworpen te worden; want de Joden waren al overeengekomen dat, als iemand Hem als de Christus beled, hij uit de synagoge zou worden geworpen (vs. 22). Voor de tweede keer werd de man die blind geweest was op het matje geroepen. Om een heel verhaal kort te maken: hij werd als een ‘discipel’ van Jezus gebrandmerkt en de geestelijke elite, die door hem niet geleerd wilde worden, wierp hem naar buiten (vs. 34). Zó gingen de ‘herders’ van Israël met de schapen om! Binnen de legerplaats van Israël was geen plaats voor Jezus, en ook niet voor Zijn discipelen (vgl. Hebr. 13:12-13).

Deze man had getuigd: één ding weet ik, dat ik blind was en nu zie (vs. 25). Hij had niet alleen letterlijk,

maar ook geestelijk het Licht gezien. Hij wist dat Jezus van God gekomen was en dat Hij de Christus was (vs. 33). Dit getuigenis had echter tot gevolg dat ze hem naar buiten wierpen. Kunnen we ons voorstellen hoe hij zich gevoeld moet hebben? De ‘herders’ die hem uit de kudde verstoten hadden, zijn ouders die het niet voor hem hadden opgenomen... Zijn hart was gebroken. Doen dit soort onrechtvaardige en tragische tafereel zich ook vandaag de dag niet voor in onze gemeenten? Broeders of zusters die zich buitengesloten voelen. Die ‘outcasts’ worden, omdat ze een andere mening of visie hebben dan de ‘schriftgeleerden en de farizeeën’. Is er in onze gemeente(n) alleen plaats voor hen die precies in ons straatje meelopen en alles doen zoals wij gewoon zijn te doen?

Is er misschien sprake van een ‘groepscode’, waar iedereen zich aan te houden heeft? Op zondag heb je je zo en zo te gedragen. Je leest bepaalde kranten of bladen niet, en om tot de groep te behoren moet je op een bepaalde krant of tijdschrift geabonneerd zijn. In je kleding kun je niet met de laatste mode meedoen. Ach, er zou nog veel meer te noemen zijn. Als we tot geloof gekomen zijn, passen we ons in al dit soort zaken aan. Maar als die aanpassing nu eens moeilijkheden geeft en je niet begrijpt waarom het nu precies zo moet en niet anders? Ben je dan geen goed christen en is het dan mis met je? Is er dan reden om een scherp oordeel uit te spreken over de betrokkene(n) en zo iemand meteen een stempel op te drukken? Hij of zij heeft zich maar aan de groepscode te houden – en anders: weg ermee. Bijzaken worden tot hoofdzaak gemaakt en de hoofdzaak wordt een bijzaak. Het houden van de ‘sabbat’, zoals wij daar invulling aan menen te geven, wordt hoofdzaak, en de genezing van iemand die blindgeboren is wordt bijzaak. Dit is een bijzonder kwalijke ontwikkeling, die ons met zorg moet vervullen. Moet alles dan maar kunnen? Moeten we water bij de wijn doen en alles tolereren? Nee, we kunnen en moeten niet alles tolereren. Wat de gezonde leer betreft, worden we opgeroepen om te ‘waken’; we moeten vaststaan in het geloof, dat is de geloofsleer, en hierin ‘mannelijk’ en sterk te zijn. Wel zal dit alles bij ons *in liefde* moeten gebeuren (1 Kor. 16:13-14).

De liefde is lankmoedig, is goedertieren; de liefde is niet jaloers; de liefde praalt niet, is niet opgeblazen, handelt niet onwelvoeglijk, zoekt niet haar eigen belang, wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid; alles verdraagt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verduurt zij (1 Kor. 13:4-7).

Als iemand bij ons binnenstapt in de gemeente, zullen we in de eerste plaats begrip moeten hebben voor de andere achtergrond en afkomst van de bezoeker. We

moeten de ander niet in ons ‘keurslijf’ willen persen. Als er zaken zijn die verkeerd zijn en die veranderd of aangepast moeten worden, laten we dat dan liefdevol duidelijk maken. Het is ontzettend belangrijk dat we in ons optreden en in onze omgang met elkaar gedreven worden door liefde. En de liefde begint met lankmoedigheid met de ander omgaan. De blindgeborene had ook niet meteen een antwoord op alle vragen die hem door de ‘schriftgeleerden’ werden gesteld. En toen zijn ogen nog maar net geopend waren, was Jezus slechts een ‘mens’ voor hem (vs. 11), in vers 18 spreekt hij over een ‘profeet’, in vers 33 zegt hij dat de Heer ‘van God was’, en uiteindelijk krijgt hij het volle licht en buigt hij zich in aanbidding neer voor de ‘Zoon des mensen’, de ‘Zoon van God’ (vs. 38). Laten we hen die het licht nog maar net ontvangen hebben, de kans geven om geestelijk te groeien.

Toen Jezus hoorde dat de ‘herders’ hem naar buiten hadden geworpen, ging Hij meteen op zoek naar dit verwonde schaap. En toen Hij het gevonden had, ging Hij het verbroken hart genezen en de wonden verbinden (vs. 35-37).

Goede herders

In Johannes 10 zien we dat Zijn liefde nog veel verder is gegaan dan het ‘genezen’ en ‘verbinden’ van de wonden van de schapen. De goede Herder heeft Zijn leven afgelegd voor de schapen. Hij geeft hun eeuwig leven, en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid, en niemand kan ze rukken uit Zijn hand (vs. 29).

Het weiden van de lammeren en het hoeden van de schapen wordt gekoppeld aan onze liefde voor de Heer Jezus (Joh. 21:15-17). Hij, de overste Herder, is het Voorbeeld voor de herders, die op hun beurt weer een voorbeeld zijn voor de kudde (1 Petr. 5:3).

Gene Edwards schrijft in zijn boekje ‘Gekruisigd door christenen’, dat iemand bij hem op bezoek komt en zegt: “*Ik ben hier gekomen omdat ik één van de christenen ben die afschuwelijk behandeld zijn door andere gelovigen. Ik vind het erg moeilijk hiermee om te gaan, en nog moeilijker er volledig van te herstellen. Ik ben hier om hulp te zoeken en volledig genezing te vinden*”. Verdreven schapen, die rondlopen met wonden en een gebroken hart. De goede Herder geneest de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden. Hoe staat het met ons? Het is diep triest dat er zoveel schapen (misschien wel door ons toedoen?) rondlopen met wonden en een gebroken hart. Laten wij dan ook ophouden om met de vinger naar het ‘afgedwaalde schaap’ te wijzen en ons liever afvragen in hoeverre wij als ‘herders’ zijn afgedwaald van het voorbeeld van de goede Herder, die de gebrokenen van hart geneest en Zijn leven heeft afgelegd voor de schapen.

© Oude Sporen 2007